

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 23 czerwca 2023 r.

Pozycja 53

POSTANOWIENIE

z dnia 31 maja 2023 r.

Sygn. akt SK 138/20

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Jarosław Wyrembak – przewodniczący
Justyn Piskorski
Piotr Pszczółkowski
Bartłomiej Sochański
Bogdan Święczkowski – sprawozdawca,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 31 maja 2023 r., skargi konstytucyjnej G.A.G. o zbadanie zgodności:

art. 273 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, ze zm.) w zakresie, w jakim:

- „nie dopuszcza do wznowienia postępowania i dokonania oceny przez Naczelny Sąd Administracyjny pominiętych okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które miały zasadniczy wpływ na wynik sprawy, a które bez winy skarżącego zostały pominięte przez Naczelny Sąd Administracyjny w poprzednim postępowaniu, wskutek czego przedstawione zarzuty, dotyczące rażącego naruszenia prawa, pozostały w rozpatrywanej sprawie w tym zakresie bez rozpoznania i rozpatrzenia”, z art. 2, art. 7, art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji,
- „narusza zasadę sprawiedliwości społecznej poprzez niedopuszczenie do wznowienia postępowania i rozpoznania zarzutu rażącego naruszenia prawa, który w poprzednim postępowaniu został pominięty i nie rozpoznany, bez winy skarżącego”, z art. 2 Konstytucji,
- „narusza słuszny interes spadkobierców, byłych właścicieli nieruchomości oraz podważa zaufanie obywateli do organów państwa poprzez uniemożliwienie wyjaśnienia kwestii nierozpoznanego zarzutu rażącego naruszenia prawa, który mógł mieć istotny wpływ na podjęte rozstrzygnięcie”, z art. 7 Konstytucji,
- „narusza prawo do sądu rozumiane jako prawo do sprawiedliwego, jawnego rozpatrzenia nierozpoznanego zarzutu rażącego naruszenia prawa, bez niezasadnionej zwłoki, przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd”, z art. 45 ust. 1 Konstytucji,
- „narusza prawo do sądu poprzez zamknięcie dalszej drogi sądowej do dochodzenia rozstrzygnięcia nierozpoznanego przez Sąd zarzutu rażącego naruszenia prawa”, z art. 77 ust. 2 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

umorzyć postępowanie.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

I

1. W skardze konstytucyjnej z 11 marca 2020 r. G.A.G. (dalej: skarżący) zarzucił, że art. 273 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, ze zm.; dalej: p.p.s.a.) jest niezgodny z:

„– art. 2 art. 7 art. 45 ust. 1 art. 77 ust. 2 Konstytucji w zakresie w jakim wskazany przepis nie dopuszcza do wznowienia postępowania i dokonania oceny przez Naczelny Sąd Administracyjny pominiętych okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które miały zasadniczy wpływ na wynik sprawy, a które bez winy skarżącego zostały pominięte przez Naczelny Sąd Administracyjny w poprzednim postępowaniu, wskutek czego przedstawione zarzuty, dotyczące rażącego naruszenia prawa, pozostały w rozpatrywanej sprawie w tym zakresie bez rozpoznania i rozpatrzenia,

– art. 2 Konstytucji w zakresie, w jakim narusza zasadę sprawiedliwości społecznej poprzez niedopuszczenie do wznowienia postępowania i rozpoznania zarzutu rażącego naruszenia prawa, który w poprzednim postępowaniu został pominięty i nie rozpoznany, bez winy skarżącego,

– art. 7 Konstytucji w zakresie w jakim narusza słuszny interes spadkobierców, byłych właścicieli nieruchomości oraz podważa zaufanie obywateli do organów państwa poprzez uniemożliwienie wyjaśnienia kwestii nierozpoznanego zarzutu rażącego naruszenia prawa, który mógł mieć istotny wpływ na podjęte rozstrzygnięcie,

– art. 45 ust. 1 Konstytucji w zakresie, w jakim narusza prawo do sądu rozumiane jako prawo do sprawiedliwego, jawnego rozpatrzenia nierozpoznanego zarzutu rażącego naruszenia prawa, bez nieuzasadnionej zwłoki, przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd,

– art. 77 ust. 2 Konstytucji, w zakresie w jakim narusza prawo do sądu poprzez zamknięcie dalszej drogi sądowej do dochodzenia rozstrzygnięcia nierozpoznanego przez Sąd zarzutu rażącego naruszenia prawa” – (s. 2 skargi).

Skarga konstytucyjna została wniesiona na tle następującego stanu faktycznego:

Skarżący dochodził przed organami i sądami administracyjnymi unieważnienia decyzji z listopada 1976 r. wydanej w sprawie przejęcia za odszkodowaniem na własność Skarbu Państwa zabudowanej nieruchomości położonej w Z., stanowiącej współwłasność skarżącego. Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: NSA), wyrokiem z grudnia 2013 r. oddalił wniesioną w rzeczonyj sprawie przez skarżącego skargę kasacyjną, uznając sformułowane w niej zarzuty za niezasadne.

W listopadzie 2018 r. skarżący zapoznał się z aktami sprawy prowadzonej w przedmiocie uzgodnienia treści księgi wieczystej, z których wynikało, że przejęta decyzją z listopada 1976 r. nieruchomość stanowiła własność nie trzech, lecz sześciu współwłaścicieli. Okoliczność związana z rzeczywistą liczbą współwłaścicieli miała zostać – zdaniem skarżącego – pominięta w ustaleniach dokonanych przez NSA w sprawie zakończonej wyrokiem tego sądu z grudnia 2013 r. Ze względu na powyższe, skarżący w listopadzie 2018 r. wniósł do NSA

skargę o wznowienie postępowania opartą o statuowaną w art. 273 § 2 p.p.s.a. przesłankę wznowieniową w postaci ujawnienia nowych faktów lub dowodów. W wywiedzionej skardze o wznowienie skarżący podniósł, że pomimo sformułowania w uprzednio wywiedzionej skardze kasacyjnej zarzutu dotyczącego błędnego ustalenia liczby współwłaścicieli nieruchomości, sąd okoliczność tę pominął. Postanowieniem NSA z listopada 2019 r. skarga o wznowienie została odrzucona. W uzasadnieniu orzeczenia NSA stwierdził, że chociaż sformułowanie podstawy wznowienia odpowiada dyspozycji art. 273 § 2 p.p.s.a., to jednak podana przez skarżącego podstawa wznowieniowa nie zachodzi, albowiem kwestia liczby współwłaścicieli spornej nieruchomości była podnoszona przez skarżącego zarówno przed organami administracyjnymi, jak i przed sądami. Jednocześnie NSA podkreślił, że „[t]o, iż wnioski i twierdzenia skarżącego nie zostały uwzględnione w zakresie przez niego oczekiwanym, nie może stanowić uzasadnionej podstawy wznowienia postępowania. W tej sytuacji nie można uznać, że przyczyna wznowienia podana w skardze o wznowienie postępowania złożonej w rozpoznawanej sprawie potwierdziła się i dlatego skarga ta podlegała odrzuceniu” (uzasadnienie postanowienia NSA z listopada 2019 r.).

2. Zarządzeniem z 16 czerwca 2020 r. (sygn. Ts 58/20) sędzia Trybunału Konstytucyjnego wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi przez: 1) doręczenie oryginału lub poświadczoną za zgodność z oryginałem kopii pełnomocnictwa szczególnego upoważniającego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz do reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym, z dokładnym wskazaniem sprawy, do której zostało udzielone, wraz z czterema kopiami; 2) sprecyzowanie, w jaki sposób art. 273 § 2 p.p.s.a. narusza wymienione w skardze konstytucyjnej wolności lub prawa skarżącego, wraz z uzasadnieniem.

W piśmie procesowym z 6 lipca 2020 r. skarżący usunął braki formalne skargi we wskazanym powyżej zakresie, wobec czego postanowieniem Trybunału z 2 grudnia 2020 r. (sygn. Ts 58/20) skardze nadano dalszy bieg.

3. W uzasadnieniu skargi konstytucyjnej oraz piśmie procesowym z 6 lipca 2020 r. skarżący stwierdził, że zakwestionowany art. 273 § 2 p.p.s.a. w zakresie, w jakim uniemożliwia wznowienie postępowania i dokonanie oceny przez NSA pominiętych na wcześniejszym etapie sprawy okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które miały zasadniczy wpływ na jej wynik, narusza standard konstytucyjny wynikający z art. 2, art. 7, art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji. Zdaniem skarżącego, przyjęcie, że podstawą wznowienia postępowania nie mogą być wnioski i zarzuty skargi kasacyjnej, które pomimo uprzedniego sformułowania w formie pisemnej w nadzwyczajnym środku zaskarżenia nie zostały rozpoznane przez NSA w prawomocnie zakończonym postępowaniu, po pierwsze, narusza gwarantowane skarżącemu przez art. 2 Konstytucji prawo do bezpieczeństwa prawnego, ochrony praw nabytych i interesów, w tym także w zakresie własności i prawa dziedziczenia, po drugie, narusza wynikające z art. 45 ust. 1 Konstytucji prawo do odpowiedniego ukształtowania procedury sądowej, zgodnie z wymogami sprawiedliwości, a po trzecie, prowadzi do pozbawienia skarżącego prawa do sądu w sposób sprzeczny z art. 77 ust. 2 Konstytucji (zob. s. 1 pisma procesowego z 6 lipca 2020 r.).

4. Rzecznik Praw Obywatelskich w piśmie z 19 stycznia 2021 r. poinformował, że nie zgłasza udziału w niniejszym postępowaniu.

5. W piśmie z 6 maja 2021 r. Prokurator Generalny wniósł o umorzenie niniejszego postępowania na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organiza-

cji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), tj. ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

6. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w piśmie z 24 czerwca 2022 r. wniósł o umorzenie niniejszego postępowania na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji, „[k]ażdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji”. W powołanym przepisie ustawy zasadniczej ustrojodawca wprowadził wymóg istnienia bezpośredniego związku między treścią wskazanych w skardze konstytucyjnej norm i naruszeniem przysługujących skarżącemu konstytucyjnych wolności lub praw.

Trybunał przypomina, że zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna powinna zawierać: określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją (pkt 1); wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego i w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone (pkt 2); uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (pkt 3). Należy podkreślić, że prawidłowe wykonanie przez skarżącego obowiązku przedstawienia, jakie konstytucyjne prawa lub wolności (i w jaki sposób) zostały naruszone przez przepisy stanowiące przedmiot wnoszonej skargi konstytucyjnej, polegać musi nie tylko na wskazaniu (numerycznym) postanowień Konstytucji i zasad z nich wyprowadzanych, z którymi – zdaniem skarżącego – niezgodne są kwestionowane przepisy, lecz także na przedstawieniu treści prawa lub wolności, wywodzonych z tych postanowień, a naruszonych przez normodawcę. Powinna temu towarzyszyć stosowna argumentacja prawna, uprawdopodobniająca stawiane zarzuty. Z powyższego obowiązku nie może zwolnić skarżącego, działający *ex officio*, Trybunał Konstytucyjny. W konsekwencji poprzestanie przez skarżącego na lakonicznym lub zdawkowym uzasadnieniu zarzutu albo na całkowitym nieuzasadnieniu sformułowanych zarzutów stanowi niewykonanie dyspozycji ustawowej, co skutkuje umorzeniem postępowania na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK. Niedopuszczalne jest bowiem samodzielne precyzowanie przez Trybunał, a tym bardziej uzasadnianie, jedynie ogólnikowo sformułowanych zarzutów niekonstytucyjności zaskarżonych przepisów (zob. wyrok TK z 28 czerwca 2018 r., sygn. SK 4/17, OTK ZU A/2018, poz. 43 i powołane tam orzecznictwo).

2. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną kontrola konstytucyjności przepisów ustawy może odbywać się na podstawie postanowień konstytucyjnych statuujących wolności lub prawa podmiotowe, a zatem postanowień będących podstawą normy prawnej adresowanej do obywatela, kształtującej jego

sytuację prawną i dającej mu możliwość wyboru zachowania (por. wyrok z 13 stycznia 2004 r., sygn. SK 10/03, OTK ZU nr 1/A/2004, poz. 2). Właściwego wzorca kontroli w postępowaniu skargowym nie mogą stanowić natomiast normy ogólne, określające zasady ustrojowe, i normy adresowane do ustawodawcy, narzucające mu pewien sposób regulowania dziedzin życia (zob. wyroki z: 10 maja 2005 r., sygn. SK 40/02, OTK ZU nr 5/A/2005, poz. 48; 17 listopada 2010 r., sygn. SK 23/07, OTK ZU nr 9/A/2010, poz. 103).

3. Podstawy umorzenia postępowania prowadzonego przed Trybunałem ustawodawca uregulował w art. 59 ust. 1 u.o.t.p.TK. Zgodnie ze wskazanym przepisem Trybunał na posiedzeniu niejawnym wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania: 1) na skutek cofnięcia wniosku, pytania prawnego albo skargi konstytucyjnej; 2) jeżeli wydanie orzeczenia jest niedopuszczalne; 3) jeżeli wydanie orzeczenia jest zbędne; 4) jeżeli akt normatywny w zakwestionowanym zakresie utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał, a także 5) w przypadku zakończenia kadencji Sejmu i Senatu, w niezakończonych sprawach wszczętych na podstawie wniosku grupy posłów albo grupy senatorów, o którym mowa w art. 191 ust. 1 pkt 1 Konstytucji.

Trybunał wielokrotnie podkreślał, że kontrolowanie, czy nie zachodzi któraś z ujemnych przesłanek wydania wyroku, skutkujących obligatoryjnym umorzeniem postępowania, konieczne jest na każdym etapie postępowania (por. postanowienia z: 21 października 2003 r., sygn. SK 41/02, OTK ZU nr 8/A/2003, poz. 89; 6 lipca 2004 r., sygn. SK 47/03, OTK ZU nr 7/A/2004, poz. 74; 21 marca 2006 r., sygn. SK 58/05, OTK ZU nr 3/A/2006, poz. 35 i cytowane tam orzecznictwo). Powyższe oznacza, że wydane w sprawie postanowienie o nadaniu skardze konstytucyjnej biegu nie wyklucza wydania postanowienia o umorzeniu postępowania na dalszym etapie sprawy. Uwzględniając przedstawione wywody, Trybunał był zobowiązany – również na obecnym etapie postępowania – zbadać, czy nie zachodzą ujemne przesłanki rozpoznania niniejszej skargi. Przekazanie skargi konstytucyjnej po zakończeniu jej wstępnej kontroli do rozpoznania przez odpowiedni skład Trybunału nie przesądza bowiem ostatecznie o dopuszczalności jej merytorycznego rozpatrzenia (zob. postanowienie z 3 grudnia 2020 r., sygn. SK 27/17, OTK ZU A/2020, poz. 68).

4. W skardze konstytucyjnej skarżący wniósł do Trybunału o orzeczenie, że art. 273 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2023 r. poz. 259; dalej: p.p.s.a.) jest niezgodny z art. 2, art. 7, art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji. Warto podkreślić, że lektura skargi nie pozostawia wątpliwości, że skarżący traktuje przywołane przepisy jako samodzielne wzorce kontroli albowiem zarówno w *petitum* skargi, jak i w jej uzasadnieniu art. 2, art. 7, art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji zostały wskazywane jako autonomiczne podstawy kontroli, na co zresztą słusznie zwrócono uwagę w piśmie Sejmu (zob. s. 10 stanowiska Sejmu).

5. Zakwestionowany w niniejszej sprawie przez skarżącego art. 273 § 2 p.p.s.a. statuuje jedną z podstaw wznowienia postępowania sadowoadministracyjnego. Zgodnie ze wskazanym przepisem można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Odnosząc się do treści powołanych przez skarżącego jako wzorce kontroli przepisów ustawy zasadniczej, należy wskazać, że zgodnie z art. 2 Konstytucji, Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej; art. 7 Konstytucji stanowi, że organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa; art. 45 ust. 1 Konstytucji gwarantuje każdemu prawo do sprawiedliwego

i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd; stosownie zaś do art. 77 ust. 2 Konstytucji ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw.

6. Trybunał stwierdził, że w niniejszej sprawie za jedyny skuteczny wzorzec kontroli może być uznany art. 45 ust. 1 Konstytucji. Pozostałe wzorce kontroli wskazane w skardze, a obejmujące art. 2, art. 7 i art. 77 ust. 2 Konstytucji, należy natomiast uznać za wzorce nieprawidłowe, z następujących powodów:

Skarżący, pomimo że w *petitum* skargi wskazał art. 2 i art. 7 Konstytucji jako autonomiczne wzorce kontroli, to jednak ani w uzasadnieniu skargi, ani w piśmie procesowym z 6 lipca 2020 r. nie wykazał, w jaki sposób naruszenie ujętych w nim zasad demokratycznego państwa prawnego oraz legalizmu wpływa na ochronę jego praw podmiotowych, w tym w szczególności nie wyjaśnił, jakie konstytucyjne prawa lub wolności – niepodlegające ochronie na mocy art. 45 ust. 1 Konstytucji – miałyby wynikać z przywołanych przepisów ustawy zasadniczej. W wypadku zarzutu związanego z naruszeniem art. 7 Konstytucji należy dodatkowo zwrócić uwagę, że skarżący ani w uzasadnieniu skargi, ani w piśmie procesowym z 6 lipca 2020 r. nie przywołał żadnych argumentów wskazujących na jego zasadność.

Nieprawidłowość wzorca kontroli w wypadku art. 77 ust. 2 Konstytucji wynika z kolei z charakteru postępowania w sprawie wznowienia postępowania, którego dotyczy zakwestionowany przez skarżącego art. 273 § 2 p.p.s.a. W tym zakresie należy podnieść, że postępowanie wznowieniowe ma charakter akcesoryjny (pomocniczy, „wypadkowy”) w stosunku do postępowania głównego, którym na kanwie rozpatrywanej skargi konstytucyjnej było postępowanie prowadzone w sprawie skargi skarżącego o uchylenie decyzji administracyjnej wydanej w sprawie przejścia za odszkodowaniem na własność Skarbu Państwa nieruchomości. Wszczęcie postępowania wznowieniowego nie stanowi wszczęcia nowej sprawy w rozumieniu konstytucyjnym, ale stanowi jedynie kontynuację dotychczasowego postępowania w tej samej sprawie. W związku z tym nawet zupełne zamknięcie drogi wznowienia postępowania przez regulację ustawową, a tym bardziej wykluczenie możliwości wznowienia postępowania w określonych wypadkach, może być oceniane jedynie z perspektywy art. 45 ust. 1 Konstytucji, i to tylko pod względem realizacji zasady sprawiedliwości proceduralnej (ponieważ sam dostęp do sądu „w sprawie” skarżący ewidentnie uzyskał), nie może natomiast być przedmiotem samodzielnej oceny na podstawie art. 77 ust. 2 Konstytucji (zob. wyrok z 15 maja 2019 r., sygn. SK 26/17, OTK ZU A/2019, poz. 20 i powołane tam orzecznictwo Trybunału). Ze względu na powyższe, powołany przez skarżącego jako samodzielny wzorzec kontroli art. 77 ust. 2 Konstytucji należy uznać za nieadekwatny w niniejszej sprawie.

Z przedstawionych względów Trybunał postanowił umorzyć postępowanie na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK w zakresie badania zgodności art. 273 § 2 p.p.s.a. z art. 2, art. 7 i art. 77 ust. 2 Konstytucji – z powodu niedopuszczalności wydania wyroku.

7. Niezależnie od powyższego Trybunał stwierdził, że treść skargi uniemożliwia także merytoryczne rozpoznanie zarzutu niezgodności art. 273 § 2 p.p.s.a. z art. 45 ust. 1 Konstytucji, ze względu na brak należytego uzasadnienia wskazanego zarzutu. Skarżący nie wykazał bowiem ani w uzasadnieniu skargi, ani w piśmie procesowym z 6 lipca 2020 r., w jaki sposób dyspozycja art. 273 § 2 p.p.s.a. – w zakresie, w jakim nie przewiduje jako przesłanki wznowienia postępowania nierzetelnie rozpoznanych zarzutów strony podnoszonych na wcześniejszym etapie postępowania – narusza konstytucyjne prawo do sądu, w tym w szczególności w aspekcie ukształtowania postępowania zgodnie z wymogami sprawiedliwości proceduralnej. Uzasadnienie skargi obejmuje argumenty zmierzające do podważenia ustaleń faktycznych poczynionych w toku postępowania sądo-administracyjnego i wydanego na podstawie tych ustaleń rozstrzygnięcia, a zatem sprowadza się w istocie do zakwestionowania aktu sto-

sowania prawa, który nie podlega kontroli Trybunału w toku rozpoznawania skargi konstytucyjnej.

Brak należytego uzasadnienia zarzutu niezgodności art. 273 § 2 p.p.s.a. z art. 45 ust. 1 Konstytucji wzmacnia dodatkowo wskazany uprzednio akcesoryjny („wpadkowy”) charakter postępowania wznowieniowego, który implikuje zasadniczą swobodę ustawodawcy co do tego, czy i na jakich podstawach w wypadku określonego postępowania prawnego dopuścić wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem. Jak bowiem wskazał w tym zakresie Trybunał w wyroku z 20 kwietnia 2017 r., sygn. K 10/15 (OTK ZU A/2017, poz. 31): „[u]stawodawca, poza wypadkami określonymi w art. 190 ust. 4 Konstytucji, ma swobodę legislacyjną w zakresie kształtowania instytucji wznowienia postępowania. Jest to bowiem pojęcie kształtowane przez ustawodawstwo na użytek konkretnej procedury (por. wyrok TK z 12 stycznia 2010 r., sygn. SK 2/09). W konsekwencji ustawodawca ma swobodę kształtowania środków zaskarżenia, których przedmiotem jest orzeczenie prawomocne, m.in. w zakresie przesłanek ich wnoszenia, procedury ich rozpoznawania oraz skutków orzeczenia wydawanego po ich rozpoznaniu (por. wyrok TK z 21 lipca 2009 r., sygn. K 7/09). Niemniej, mimo że z art. 45 ust. 1 Konstytucji nie wynika ogólne prawo do wznowienia postępowania, konieczność zapewnienia stronom postępowania możliwości jego wznowienia w szczególnie uzasadnionych wypadkach może wynikać z charakteru tego postępowania oraz wymogu odpowiedniego ukształtowania procedury sądowej, zgodnie z wymogami sprawiedliwości i jawności, która ma służyć wydaniu rozstrzygnięcia zgodnego z prawdą materialną (por. wyrok TK z 13 maja 2002 r., sygn. SK 32/01)”. Skoro zatem w wypadku postępowania w sprawie wznowienia postępowania ustawodawca posiada swobodę kształtowania jego ram normatywnych, w tym także w zakresie katalogu podstaw wznowieniowych, to ewentualne wykazanie przez skarżącego niekonstytucyjności rzeczowej regulacji wymagałoby przeprowadzenia pogłębionej analizy kwestionowanego uregulowania, prowadzącej do przekonywającego uzasadnienia tezy, że zasada sprawiedliwości proceduralnej wymaga rozbudowania katalogu przesłanek wznowienia postępowania sądownoadministracyjnego o przesłankę, której domaga się skarżący. Argumentacji takiej próżno jednak szukać w rozpoznanej skardze konstytucyjnej, a nie jest rolą Trybunału poszukiwać takiego uzasadnienia *ex officio*.

Wobec przedstawionych mankamentów uzasadnienia skargi, wykluczone jest merytoryczne badanie sformułowanego przez skarżącego zarzutu niezgodności art. 273 § 2 p.p.s.a. z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Mając powyższe na względzie, Trybunał postanowił umorzyć postępowanie, na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK, w zakresie badania zgodności art. 273 § 2 p.p.s.a. z art. 45 ust. 1 Konstytucji ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Z tych wszystkich względów Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.